

VIERDE JAARGANG

LOSSE NUMMERS 15 CENT

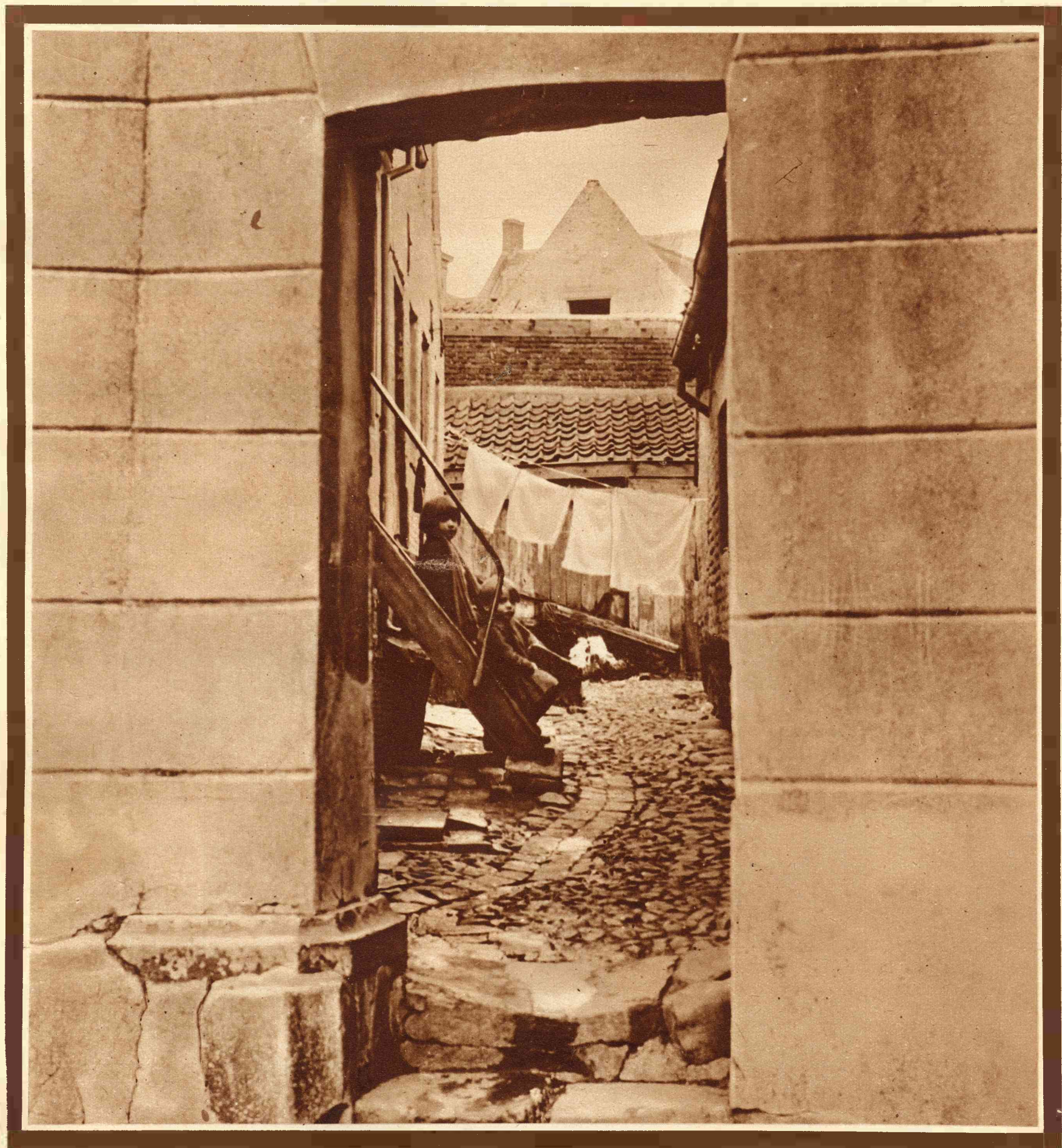
11 DECEMBER 1929 - No. 11

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

IN BEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

OUD-ROERMOND

Opgang aan den z.g. „Krankewal”, thans Minderbroedersingel.

Brieven van Dré

Ulvenhout, 2 Dec. '29.

Menier,

't Is nie te geleuven as da d-et op d'n oogeblik, December, Wintermaand is! 't Is vandaag 'n wirke, 'n wirke amico — om in d'n appelèer te klimmen! Wilde wel geleuven,

da 'k mee de deur open aan oew zit te schrijven? 't Zonneke staat te stralen of 't veurjaar is en de muschkes in de boomen emmen 'n drukte op d'r stertjes, die zitten te kwetteren of ze lie-kes zitten te zingen veur Sundereklaas.

Ons poesen zitten mee trillende bekken en dikke stèerten op 't dak van de schuren. As tijgers in zakformaat sluipt da geboefte over d'n erft, maar gin kaans. En as ze even in de stallen, of in 't huis zijn — waar ze nouw en dan, moedeloos en mee de smoor in, binnengaan, om dan d'ren buik goed te doen aan 't bordeke melk, da toch altij veur die smerkanissen klaar staat, en daarna in 'n dutje vallen, dan is 't net, of die gevleugelde rakkers da dalijk in de gaten emmen. Dan tuimelen ze mee heele scholen uit de takken op d'n erft neer en pikken onder 'n geweld as van 'nen troep schooljongens, ieveraans d'r kosje-n-op. Daar kan 'k uren naar kijken, amico. Veral zoo in d'n winterdag, as er nie veul te doen en 't ieveraans zoo stillekes is, Dan zijn 't dikkels die kwa-jongens-onder-de-veugels, de muschkes, die nog wa vertier brengen. 'k Kan me dan 'n apenkeuteltje lachen, as ik ze zoo parmaantig d'n erft in beslag zie nemen, of ie van hullie is. Blek, d'n waakhond, leet er dan van uit z'n hok naar te kijken mee — 'k zou bijna zeggen — 'n ouwmannekesgezicht! 't Gebeur wel dat die kleine vagebonden in z'n etensbordeke zitten te schraansen en dat ie 'r naar lee te kijken mee één oog dichtgezakt en 't ander maar haalf-open, mee z'n veurpooten veuruit, waar z'n luien, goeigen kop dan tusschenleet en dan is 't of ie z'n eigen heel stillekes houdt om da kleine tuig nie op te late schrikken.

En d'r is altij wat te verhapzakken veur 'n veugeltje op 'nen boeren-erft.

Ze frèten mee de kiepen mee, mee de verkens, mee d'n Blek en... mee de menschen. Waant èrpelkrumels, stukskes brood, alles lussen ze. Zemmen echt èrmeluis-magen sodetjèn, lèt ze 'n graantje meepikken, wa gij? Waant keb toch altij 't gevuul, da ge 'r onzenlieveneer ok 'n plezier mee doet. Zelfers ee-'t-'m gezeed, as dat ie zurgt veur de veugelen en de lies van

't veld en as me-n-'m dan 'n bietje-n-inhelpen mee 'n haandje mais of graan — ollee, da zal ons nie èrmer maken dan. Gelukkig anders, asdat ie nikske verordineerd heet omtrent de hazen die onzen kool opfrèten...! 'k Mot oew zeggen, amico, da 'k dan dikkels mee m'n eigen en onzenlieveneer overhoop zouw leggen, net zoo goed as nouw mee de masjesees. Want die knapen loeren op me, jong. Ze weten, da 'k die langooren tracteer op 'nen scheut hagel onder d'nen stèert as ik er kaans veur zie en zoodoende jagen die kèrels net zoo haard op mijn as ik op de hazen. Van de week hà 'k er twee onder in m'nen kruiwagen leggen, 'nen haas en 'n kernijn — (m'n spuit lag op 't laand, netjes in 'n lang kisje onder d'n grond) toen ik twee van die sjandoedels tegenkwam op d'n weg. Op de fiets! Kad z'allang „geschoten”, da beloof ik oew.

Ze begonnen heel langzaam te rijen en toen keek 'r eenen kwaansuis naar z'nen velo. 'k Had moeite om nie te lachen, waant ze dejen net zoo echt ee, die Sjerlok Holmesses.

Toen kwam ik d'n weg op, van 't laand af en toen waren me mee ons vijven net gelijk op één punt. Maar twee konde nie zien, die laggen op d'n bojem van m'nen wagen.

„Navend samen,” riep ik, „stukken?” „'k Weet et nie persies,” antwoordde d'n eene, die de leiding had van de sjerlokkerij, „'k kan 't nie vinden!”

„Da's 'n lillijk ding,” lachte-n-ik, „da's heel bedenkelijk veur 'nen pliesieman, ee!” Net kwam toen Janus daar aan, ok op de fiets, ge wit wel, m'nen kammeraad, onzen veldwachter. „Olee d'n Dré,” zee-t-ie, „Olee, onzen Jaan,” zee ik. „Stukken?” vroeg Janus ok. „Neeë,” zee toen „Stuk-van-Schuppekoning”, „ik docht 't maar.” „Ja,” zee ik, „da dochte ze maar toen ze mijn aan zeggen komen, ee?” „Genavend,” bromden ze en ze stapten weer op.

„Hedde gij wa mee die mannen aan d' haand, Dré?” — vroeg Janus toen.

„Wa za 'k oew zeggen, ee — as die kèrels mijn zien, dan worren ze zoo snotverdimmes slim, dan ruuken ze de hazen; gewoonweg!”

Maar ge het 'r toch ginnen bij oew, Dré?” — zee Janus in z'n onschuld, „Waarachtig wel, Janus, die zit onder m'n pet, maar die houw ik stiekum op, ziede!”

„Frek,” zee Janus en ok de Ulvenhoutsche pliesiemacht fietste deur.

„Wa-d-hadde gij 'n sjaans!” zee Trui, toen 'k binnenkwam.

„En of,” lachte-n-ik en meteen smet ik die twee beesjes op de tafel!

„Trui,” stelde-n-ik veur, „'k zal ze gaauw effe d'r bontjaske uittrekken en schoonmaken; zet ze dan vanavond nog op 't vuur, waant ik heb er trek in. Nouw ze deur 'n heele pliesiemacht, van

Rijk en Gemeente, zijn gekomen, nouw motte die beesjes wel zoo verduveld lekker zijn, da'k er nouw al 't water van in m'nen mond krijg.”

En 'n uurkelater, amico, toen sting d'n erft in de geuren van de braaiërij. En 't veruutzicht aan zo'n paar dikke, malsche achterbillekes mee wa boerenmik en 'n stevige tas koffie, dee m'nen buik koeren van d'n honger. Toen Janus weer truggefietst kwam van z'nen ronde, toen wenkten-ik 'm.

Hij wipte van z'n fiets, da z'nen buik schudde en snoof as 'nen speurhond. „Gatvergimmese smerkees,” viel ie uit, „nouw hedde geleuf 'k daarstraks heel de wêrld staan te belaaifafelen.” „'t Is meugelijk,” zee ik, „maar hoe ruukt da gevalletje?”

„Om akelek te worren van flauwte,” zuchtte Janus en hij streek mee z'n haanden over z'nen buik.

„Zet oew fiets dan maar in de schuur,” troostte-n-ik 'm, „dan gaan me-d'r eerst aan d'n overkaant eentje koopen in „de Gouwe” en dan bende mijnen gast veur vanavond.”

„Ge ben nog arger as 'nen duvel,” schudde Janus mee z'nen bol, „maar ollee, daar kunde nikske van pruuven!”

En daar emmen s'aves geschraanst, amico, geschraanst, da-me-n-ons broeksbaanden los moesen maken — 't Is gek, maar de verbojen vrucht ee altij nog 'n hekstra, zo'n piekaant bijsmokske, ee!

Kom ik schei er af.

Veul groeten van Trui en — as altij — gin horke minder van oewen

Door den velen regen der laatste weken is de Theems buiten hare oevers getreden. Men ziet hier hoe men in de omgeving van Londen zijn wandeling moet maken.

toet a voe

DRÉ.

Op 30 November verlieten de laatste Belgische troepen Aken. In den voormiddag werd op verschillende gebouwen de Belgsche vlag met de Rijksvlag verwisseld en onmiddellijk begonnen de feesten, die tot laat in den nacht voortduurden. Hierboven een foto van het Marktplaats.

Een der beste Engelsche detectives, William Gough, vroeger hoofdinspecteur van de Scotland Yard, is naar Düsseldorf vertrokken om deel te nemen aan het zoeken naar den mysterieuzen moordenaar.

Uit het Buitenland

Ook in Engeland is men druk bezig met het koopen van Kerstboomen.

Het stadje Malden in Amerika is plotseling een bedevaartsplaats geworden, waarheen duizenden het graf bezoeken van een daar indertijd begraven priester. Reeds vroeg in den morgen staan bezoekers aan den ingang van 't kerkhof te wachten.

Te Swinemünde is dezer dagen het eerste schip aangekomen met Duitsche vluchtelingen uit Rusland. Hierboven ziet men ze tijdens het aan wal gaan.

De afdeling Maastricht van den Nederlandschen R.K. Onderofficiersbond St. Martinus organiseerde op haar patroonsfeest een feestavond, waarbij de plechtige inwijding van het nieuwe vaandel plaats had. Hierboven het bestuur en de leden met hunne dames.

Nieuws uit Limburg

Nu de autobussen op het Stationsplein te Maastricht een vaste plaats hebben gekregen, is het taxiwezen ook meer geperfectionneerd. Per telefoon kan men vanuit de stad een taxi bestellen, terwijl de taxi's zelfs op een rij staan en ieder een beurt krijgt. Een oproep per telefoon uit de stad.

← Kijkje op de taxi-standplaats.

Maastricht gaat trachten zooveel mogelijk de oude, ongeriefelijke huizen te vervangen door meer moderne. Het gevolg hiervan is dat menig oud plekje verdwijnen gaat. Typisch zijn de uitbouwjes, die als het ware tegen het hoofdgebouw aangekleefd zitten.

De Maastrichtse Heerencongregatie herdacht Zondag haar 75-jarig bestaan. Eenige leden van den Raad der Maastrichtse Heerencongregatie met eenige jubilarissen, die hun 50- en 25-jarig lidmaatschap herdachten.

← Kijkje op de oude Jekerkazerne.

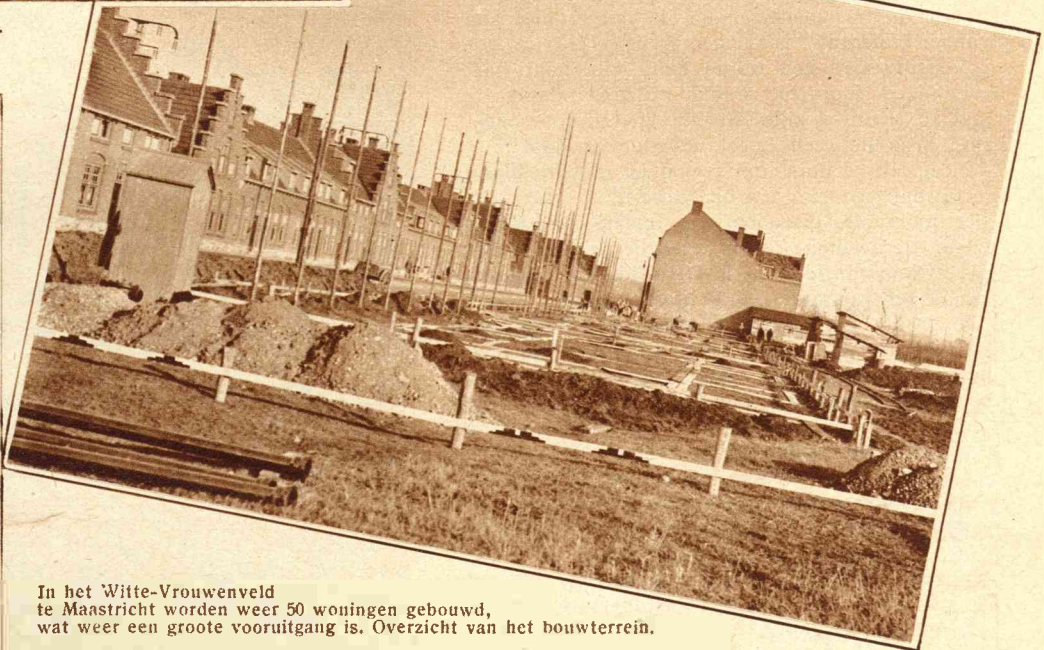
Op de vrije markt te Heerlen — Met mijn wondersteen wordt het vuilste koper als nieuw.

Op de vrije markt te Heerlen — Geef mij maar 'n paar bikkumpies, meester.

Op de vrije markt te Heerlen — Op zoek naar viltten zooltjes.

In het Witte-Vrouwenveld te Maastricht worden weer 50 woningen gebouwd, wat weer een groote vooruitgang is. Overzicht van het bouwterrein.

Op de vrije markt te Heerlen — Een pracht van een hemd, Madam, en ijzer-sterk.

Zondag j.l. exposeerden in haar lokaal „De Valkenier”, Groote Gracht te Maastricht, de drie Kampioenen van 1929 der 3 Ver. Le Centre, De Valkenier, La Vitesse met hun prijswinnaars. V.l.n.r. Fr. Knipschild voorz. De Valkenier, v. d. Broek, kampioen jarige duiven met 48 prijzen, J. Collewijn, kampioen oude Duiven met 26 prijzen, Bollen, kampioen jonge Duiven met 31 prijzen, tevens algemeen kampioen met 76 prijzen, P. H. Franssen, secretaris De Valkenier.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

En het is zeker: zij zal op den slechten weg geraken of ten gronde gaan. En ik geloof dat zij tot degenen behoort, die liever ten gronde gaan dan...."

Bij het huidige bezoek van den dokter, die haar sedert haar komst in het ziekenhuis had behandeld, had Elze van hem vernomen, dat men haar in ieder geval den volgenden dag als hersteld weg zou sturen, en op zijn belangstellende vraag, wat zij dan wilde beginnen, had zij met een zekere doffe onverschilligheid geantwoord: „Ik weet het nog niet, dokter, maar ik denk, dat er wel ergens een onderdak voor mij te vinden zal zijn."

„U is in ieder geval niet zonder vrienden hier in Breslau, want gistermorgen kwam er hier een jongeman in de spreekkamer die met veel belangstelling naar u informeerde."

Hij had haar daarbij oplettend aangekeken en Elze voelde, dat zij een gloeiende kleur kreeg. In de grootste verlegenheid sloeg zij haar oogen neer, zonder te antwoorden.

„Die heer heeft zijn naam niet genoemd," ging de dokter voort, „maar ik kan er niet aan twifelen, juffrouw, dat u hem kent."

Vervuld van een blijde hoop, die haar hart hevig deed kloppen, durfde Elze eindelijk te vragen: „Kunt u zijn uiterlijk voor mij beschrijven? Was het een heer met donker haar?"

„Neen. Ik herinner mij zeer goed, dat hij blond was en ook een blonden baard had."

De hoopvolle glimlach was opeens van Elze's gezicht verdwenen. „Dan weet ik niet, wie het geweest kan zijn, dokter. Het is zeker geen vriend, wien ik om bijstand zou kunnen vragen."

De groote hopeloosheid, die in den toon van deze woorden lag, maakte het medelijden van den jongen dokter gaande. Vervuld van den wensch, om toch iets bemoedigends tegen het arme meisje te zeggen, ging hij voort: „Hij is echter niet de eenige, die hier naar u gevraagd heeft. Reeds een paar dagen geleden kwam een zeer elegant gekleede dame in het kantoor van het ziekenhuis allerlei inlichtingen over u inwinnen. Zij had in de krant over uw ziektegeval gelezen."

Ontsteld keek Elze den spreker aan en met een bevende stem viel zij hem in de rede: „Door de krant? Mijn hemel, het heeft dus in de dagbladen gestaan? En mijn naam ook? O, hoe vreeselijk!"

Zij verborg haar gezicht in haar handen en begon bitter te schreien. Tevergeefs trachtte de dokter, die zijn onhandigheid ten zeerste betreurde, haar gerust te stellen en tot bedaren te brengen. Haar tranen vloeiden nog des te overvloediger, toen een van de verpleegsters binnenkwam.

„Ik moet u verzoeken, dadelijk in de spreekkamer te komen, juffrouw Lobener. Er is een dame, die u wenschte te spreken. En ik geloof, dat u iets zeer aangenaams te hooren zult krijgen."

Ondanks deze laatste belofte was Elze zeer ontsteld, want zij verlangde in deze oogenblikken niets anders dan alleen te worden gelaten en nooit had zij minder lust gehad, om nieuwe kennissen te ontmoeten als juist nu. Maar zij beschouwde dit verzoek als een bevel, waartegen zij zich niet durfde verzetten en ging zonder tegenspreken naar beneden.

Een groote dame, in eenigszins theatrale houding, was in gesprek met een der bestuursleden van het ziekenhuis, zonder de binnenkomende dadelijk te bemerken. Het was zeer zeker dezelfde dame, over wie de dokter zoeven gesproken had, want zij was buitengewoon deftig gekleed. Een overvloed van kleurige bloemen sierden haar grooten Rembrandthoed, waaronder mooie vlechten te voorschijn kwamen en in haar ooren schitterden groote diamanten.

Omdat zij Elze haar rug toekeerde en bovendien een witte voile haar gezicht bijna geheel verborg, kon het jonge meisje haar gezicht niet dadelijk herkennen. Maar het was wel geschikt, om haar verlegenheid te verminderen, toen zij de vreemde dame met een lage, maar buiten-

gewoon welluidende stem hoorde zeggen: „Ik ben mij geheel bewust, dat ik een groot waagstuk onderneem; maar ik gevoel zoo'n groot medelijden met het arme meisje. Zij moest waarlijk een zeer ondankbaar schepsel zijn, als zij niet tenminste eenigszins haar best deed, om mijn goedheid door aanhankelijkheid en plichtsbesef te beloonen."

In dit oogenblik bemerkte de ambtenaar de tegenwoordigheid van Elze en gaf de vreemde dame een wenk, die voor haar een aanleiding was, om zich naar het jonge meisje te wenden. In

De Biggenmarkt in Roermond.

zooverre de dichte voile het toeliet, meende Elze een jong regelmatig gezicht met buitengewoon groote donkere oogen voor zich te zien. Zij durfde echter slechts even haar oogen op het gezicht der onbekende te vestigen. Zij was zoo verlegen, dat zij het nauwelijks verstond, toen de ambtenaar zei: „Kom toch naderbij, juffrouw Lobener! Hier is een dame, mevrouw Estella Deloria, die u tot zich wenschte te nemen."

„Natuurlijk in de veronderstelling, dat u het zelf daarmee eens is, juffrouw Lobener," zei de als mevrouw Deloria voorgestelde dame op een zeer vriendelijk en hartelijk klinkenden toon. „Kijk mij eens aan en zeg dan heel eerlijk, of het u mogelijk zou zijn, om vertrouwen in mij te stellen."

Elze zocht verlegen naar woorden en de ambtenaar, die haar radeloosheid bemerkte, kwam haar te hulp.

„Het zal u vermoedelijk aangenaam zijn, mevrouw Deloria, onder vier oogen met het jonge meisje te spreken. Omdat ik helaas geen kamer ter uwer beschikking kan stellen, zult u er misschien de voorkeur aan geven, om een kleine wandeling in den tuin te maken. Daar vindt u gelegenheid genoeg, om ongestoord en onbeïnvloed samen te kunnen praten."

De vreemde dame nam dit voorstel dadelijk aan en trok zeer vriendelijk den arm van de ver-

legen Elze door den hare. „Ja, ga met mij mee, kind! Buiten in de open lucht praat men vlotter dan in de ziekenhuisatmosfeer van deze ongezellige kamers."

Zij trok het willoos meegaande meisje met zich naar buiten en nadat zij zwiingend een paar dozijn schreden hadden afgelegd, verbrak zij met haar lage, sympathieke stem het stilzwijgen: „De belangstelling eener vrouw, die u tot heden niet gekend hebt, moet u eenigszins verbazen. Dat begrijp ik zeer goed, lieve juffrouw Lobener, en ik ben u wel een verklaring schuldig. Ziet u, toen ik eenige dagen geleden in de krant las, dat een jong meisje in het plantsoen door een hevige zenuwoverspanning flauw was gevallen, toen — maar wat is er dan, kind? U behoeft u over al die ellende waarlijk niet te schamen! Ik kan geen tranen zien en ben immers slechts hier gekomen om de uwe te drogen."

„Neem mij niet kwalijk!" verzocht Elze, die zooveel mogelijk haar best deed, om zich bedaard te houden. „Ik kan er maar niet overheen komen, dat de heele wereld met mijn ellende bekend is. Als mijn arme vader dat eens beleefd had."

„Plaag u niet met zulke gedachten! Juffrouw Nitschke, bij wie ik naar u informeerde, heeft mij verteld, dat ook uw vader hard voor zijn bestaan heeft moeten werken. Wie echter persoonlijk heeft ondervonden, wat het wil zeggen, arm en verlaten te zijn, weet wel, hoezeer iemand onder al die zorgen kan lijden."

In de uitdrukkingen der dame en in haar manier van spreken was iets, dat volstrekt niet met haar uiterlijke verschijning overeen kwam. Maar Elze, die anders een fijn gevoel had voor zulke dingen, hoorde nu slechts den klank van oprechte belangstelling in de woorden dezer zoo onverwacht gevonden vriendin, en er kwam een gevoel van oprechte dankbaarheid in haar op.

„Wat is u vriendelijk voor mij!" zei ze zacht. „En ik dacht, dat ik van iedereen verlaten was."

„Onzin, kind! Spreek maar tegen mij, zooals tegen uw moeder of — als het verschil van leeftijd u te klein voorkomt — zooals u tegen een oudere zuster zou spreken. Als wij goede vriendinnen gaan worden, wat ik van harte hoop en wensch, dan moet ik in ieder geval uw volle vertrouwen bezitten."

En waarlijk verdween langzamerhand de verlegenheid, die eerst de lippen van Elze gesloten had gehouden. Zij vertelde over haar gelukkige jeugd, over haar edelen, goedgehartigen vader, over het groote verdriet dat zijn vroege dood haar bezorgd had, over al de bittere beproevingen, die zij als hulpeloze wees had moeten doorstaan.

Mevrouw Deloria, wier gezicht nog steeds met een dichte voile bedekt was, scheen voor alles de grootste deelneming te gevoelen. Zij had haar arm om Elze heengeslagen en meermalen onderbrak zij de eenvoudige en toch zoo treurige geschiedenis van het jonge meisje door een levendigen uitroep van medelijden. Zij trok de slanke meisjesgestalte nog teederder naar zich toe en zei: „Maar wat is er dan voor een geschiedenis geweest met dien advocaat? Had u erop gerekend, dat hij met u zou trouwen?"

Elze kreeg een kleur als vuur. „Ik weet niet," stamelde zij. „Ik was zoo gelukkig en dacht geen oogenblik, dat onze verloving afkeurenswaardig was."

„Nu, een misdaad is het ook volstrekt niet geweest, hoogstens een jeugdige dwaasheid, en de jongeman is zeker het meest te berispen. Hoe is de geschiedenis met hem dan begonnen?"

„Hij had een kamer van juffrouw Nitschke gehuurd, omdat hij om een of andere reden niet bij zijn vader wilde wonen, en toen — toen was het immers heel onvermijdelijk, dat ik hem somtijds ontmoette."

„Nu ja, en de rest kan ik mij wel voorstellen. Die jonge heeren kunnen immers geen mooi meisje met rust laten. Hij wist u te verblinden, zoodat u in zijn liefde en zijn eerlijke bedoelingen

No. 5

geloofde, en toen was hij op een goeien dag er vandoor — niet waar?"

Elze schudde zeer beslist haar hoofd. „Nee, het stond al dadelijk vast, dat hij in Berlijn zou gaan promoveeren en de dag van zijn vertrek was al lang tevoren bepaald. Ook heeft hij nooit anders dan eerlijke bedoelingen met mij gehad. U mag niet ongunstig over hem spreken, als u mij geen pijn wilt doen."

„Dat wil ik niet, kindlief. Maar hij had toch wel moeten beseffen, dat hij nooit de toestemming van zijn vader voor een huwelijk met u zou verkrijgen. De oude man is, zooals ik gehoord heb, een rijk en hebzuchtig man, een echte vrek! En hoe hij over de liefdesgeschiedenis van zijn zoon denkt, hebt u immers wel uit zijn eigen mond vernomen."

Elze hield haar handen voor haar oogen. „O, het was verschrikkelijk!" fluisterde zij. „Ook de ruwste menschen, met wie ik na den dood van mijn vader in aanraking kwam, hebben niet zulke wreede dingen tegen mij gezegd als hij."

„Hij wilde u zeer zeker alle hoop ontnemen, dat hij ten laatste toch zijn toestemming zou kunnen geven. En terwijl u dit weet, wilt u nu toch altijd nog op den jongeman blijven vertrouwen?"

Zij kreeg geen antwoord, en ging op dringenden toon voort: „Luister naar mij, lief kind, en wees verzekerd, dat ik met de beste bedoeling tegen u spreek. U moet deze liefdesgeschiedenis uit uw hoofd zetten, hoe eer en hoe grondiger — des te beter! Want die advocaat zal zeker niet met zijn vader gaan twisten, alleen om tegenover u zijn woord te houden, en als hij u misschien nogmaals de mooiste beloften zou doen, ten slotte laat hij u toch zitten. Als hij waarlijk de witte raaf zou zijn, waarvoor u hem aanziet, en hij liever zijn toekomst en vermogen zou wagen dan zijn woord te breken, dan was het zeer zeker uw plicht verstandig te zijn en een einde aan de geschiedenis te maken, voordat u allebei ongelukkig bent geworden. Want zulke huwelijken worden altijd ongelukkig. De hartstocht vervliegt en dan komt het berouw. Geloof dat van een ervaren vrouw, die het beter met u meent dan iemand anders op de wereld."

„Voor mij moet Rudolf waarlijk zijn toekomst niet opofferen," zei het jonge meisje op beslist toon. „Hij moet mij eerder voor trouweloos houden, dan dat ik tegen dien prijs gelukkig word."

„Dat is dapper gesproken. Maar zult u ook flink genoeg zijn, om dit goede voornemen vol te houden, als hij u opnieuw met zijn liefdesverklaringen zou vervolgen? Een meisjeshart is gewoonlijk zwak en gemakkelijk te veroveren."

„Ik zal sterk zijn. Maar — vergeef mij, als deze vraag u tegen mijn wil zou hinderen — welke waarde kan het voor u hebben, dat ik zoo'n belofte voor u afleg?"

Vrijmoedig keek zij de vreemde dame daarbij aan en het kwam haar voor, dat de groote donkere oogen fonkelden.

„Zonder zoo'n belofte zou ik niet in staat zijn, iets voor u te doen, en nu, nadat ik u heb leeren kennen, zou ik deze onmogelijkheid van ganscher harte betreuen. Ik ben een alleenstaande vrouw, een weduwe zonder kinderen en verdere familie. Mijn geldelijke omstandigheden vergunnen mij, geheel volgens mijn wenschen te leven en ik zou mij zeer gelukkig kunnen voelen, als mijn eenzaamheid niet zoo vaak drukkend en smartelijk was. Ik verlang naar het gezelschap van een jong menschelijk wezen, dat mij oprecht genegen is, en voor wie ik in droeve uren mijn hart zou mogen uitstorten. Toen ik over uw levenslot in de krant las, hoopte ik, misschien eindelijk zoo'n wezen te hebben gevonden. Ik ben hier gekomen, om u in mijn woning een veilig toevluchtsoord aan te bieden. Niet mijn gezelschapsjuffrouw in de gewone beteekenis, neen, mijn vriendin, mijn jongere zuster moet u worden en ik geloof, dat u het niet zult behoeven te betreuen, als u met mij meegaat. Slechts een enkele voorwaarde zou ik daarbij moeten maken, maar een voorwaarde, die voor mij onmisbaar is. U mag volstrekt geen relatie meer aanhouden met een of meer personen uit uw vroegeren kring. U moet geheel aan mij toebehooren en vooral moet die liefdesgeschiedenis voor altijd begraven zijn, zodra u een voet in mijn woning zet. Denk er dus goed

over na, of u mij die verzekering kunt geven. Ik ben bereid, om u daarvoor tot morgen den tijd te gunnen."

„Ik behoef er volstrekt niet over na te denken," zei Elze kalm. „Mijn besluit is genomen. Als u het met mij wilt probeeren — ik ben bereid, u te volgen."

„Dat had ik gehoopt," zei mevrouw Deloria levendig en met groote vreugde. „U belooft mij dus, voortaan noch een persoonlijken noch een schriftelijken omgang met dien advocaat te houden of met een bemiddelaar, van wien hij misschien gebruik zou kunnen maken?"

Elze gaf haar een hand, die zoo koud was als die van een doode. „Ik belooft het," zei ze eenvoudig, maar met een uitdrukking, die geen twijfel aan de oprechtheid van haar voornemen toeliet.

„En zult u trachten, mij een weinig lief te krijgen?"

De dankbaarheid, die ik u verschuldigd ben, zal het mij gemakkelijk maken, mevrouw!"

De vreemde dame boog naar haar toe en voor den eersten keer schoof zij haar voile omhoog om

Regen

*

Weemoedig en zacht zingt de wind door de boomen
Een lied van traag-druppelende regen;
Het vage gedrop van de tranende bladeren
Klinkt triest langs de waterige wegen.

Soms spettert en sijpt het uit 't grijs-graume spansel,
Een sluier hangt over de weiden:
Het klagend geruisch van de weenende boomen
Klinkt zwak en het zwijgt er bij tijden.

Het drassige land ligt in eenzamen sluimer
Te wachten op 't licht, dat de grauwheid
Zal breken met zonnige heldere glansen,
Bestralen het land in zijn weidsheid....

Maar 't volkendons blijft en zijn grauwig tint
Hangt zwaar over d' eenzame velden,
Die moeizaam verlangen naar 't lachende licht,
Dat vurig zijn kracht zal doen gelden.

J. HARTMAN.

haar te kussen. Elze zag, dat zij zich niet vergist had, toen zij achter de doorschijnende voile een bijzonder mooi gezicht meende te bemerken. Maar het was een gezicht, dat al over de eerste jeugd heen was, het gezicht eener vrouw van vijf en dertig jaar, die de kunstmiddeltjes niet kon missen, om de verraderlijke sporen van het ouder worden te verbergen. Maar haar donkere oogen schitterden nog in een waarlijk jeugdig vuur en jeugdig onstuimig was ook de manier, waarop mevrouw Deloria nu haar beschermeling in haar armen sloot.

Elze was graag nog tot den volgenden dag in het ziekenhuis gebleven, maar mevrouw Deloria wilde daar niets van hooren.

„Binnen twee uur zal ik met een auto hier zijn, om u af te halen," beweerde zij, „want de rust en verpleging, die u nu nog voor uw volledige genezing noodig hebt, vindt u in mijn behaaglijk huis honderdmaal beter dan in dit ziekenhuis, waarvan de lucht alleen al genoeg zou zijn, om mij ziek te maken."

Een verdere tegenspraak was onmogelijk en dus ging het volgens den wensch van mevrouw Deloria. Toen Georg Wendrich na den middag weer aan het ziekenhuis kwam, moest hij tot zijn verbazing vernemen, dat Elze Lobener al ontslagen was en zich goedverzorgd in het huis eener deftige en menschevriendende dame bevond.

VIII

Toen de graanhandelaar Frans Krauze des avonds tegen tien uur van zijn handelsreis terugkeerde, trof hij in de gang van zijn huis een onbekenden heer aan, die zoeven voor den derden keer op dien dag naar hem kwam vragen.

„Daar is hij," zei de knorrige huishoudster, terwijl zij op haar meester wees. „Nu zal dat geloof toch eindelijk wel uit zijn."

Zij wierp de deur van de keuken achter zich dicht, zonder zich verder met die twee te bemoeien. Krauze echter, die als bagage slechts een niet groote handtas bij zich had, vroeg op een toon, waarin duidelijk zijn verbazing over dat late bezoek klonk: „Wenscht u mij te spreken? Met wien heb ik het genoeg?"

De man boog even en antwoordde zeer beleefd: „Ik ben de rechercheur van politie, Gohring en kom met een opdracht van den hoofdcommissaris. Deze laat u verzoeken, nog dezen avond bij hem op het bureau te willen komen. Het onderzoek betreffende den moord moet met de grootste haast worden ingesteld."

Krauze had de gesloten deur van zijn kantoor geopend en terwijl hij nu een doos lucifers voor den dag haalde, om het gas aan te steken, zei hij met de twijfelende uitdrukking van de grootste verbazing: „Zou dat niet een vergissing zijn? Wat is dat voor een onderzoek, waarbij u mij noodig hebt? En wat is dat voor een moord, waarover u sprak?"

„U weet dus nog volstrekt niets? Ach, dan spijt het mij zeer, mijnheer Krauze, de overbringer van slecht nieuws te moeten zijn. Uw bloedverwante, mevrouw de weduwe Wilhelmina Abt, is vanmorgen vermoord in haar woning gevonden."

Krauze hield den brandenden lucifer in zijn hand, maar hij vergat zijn arm naar de gaslamp op te heffen en staarde den ambtenaar aan zooals iemand, die twijfelt, of hij wakker is of droomt. „Vermoord — mijn schoonzuster? Neen, dat is immers niet mogelijk."

„Het feit is helaas zeer waar. Maar let op, mijnheer Krauze, u zult uw vingers branden."

De waarschuwing was niet overbodig, want op dit oogenblik moest Krauze het houtje weggooien, dat zijn vingertoppen al brandde. De twee mannen stonden nu in een volledige duisternis, de vreeselijke opwinding, waarin zoo'n onverwacht ongeluksbericht hem noodzakelijk moest brengen, maakte het wel begrijpelijk, dat de graanhandelaar haast twee minuten lang tevergeefs naar de neergelegde doos zocht.

„Ik kan het niet begrijpen — het wil niet uit mijn hoofd," klonk zijn stem in de duisternis. „Wie heeft dat de arme vrouw toch aangedaan? Zij had toch geen vijand! Spreek toch, mijnheer: door wien werd die vreeselijke misdaad bedreven?"

„Het is bijna zeker een roofmoord geweest. Van de daders hebben wij echter tot nu toe geen enkel spoor. En omdat de hoofdcommissaris hoopt, van u misschien kostbare inlichtingen te ontvangen, laat hij dringend om uw spoedige komst verzoeken."

„Ik ben zeer zeker geheel ter uwer beschikking. Als u het goed vindt, ga ik dadelijk met u mee. Wanneer werd de misdaad bedreven?"

„In ieder geval in de morgenuren van dezen dag. Alle kentekenen doen dat veronderstellen. — Mag ik u misschien met mijn lucifers helpen, mijnheer Krauze?"

„Ik dank u, daar is de doos al. U moet mij verontschuldigen, als ik eenigszins van streek ben; maar zulk nieuws — zulk nieuws!"

De gasvlam ging op en wierp een helder licht op het hoofd van den graanhandelaar. Zijn scherpgevoerd gezicht was zeer bleek, maar in zijn ondoorgrondelijke gelaatsstreken was niets van de hevige aandoening te lezen, die uit zijn woorden bleek.

„Gisteren nog gezond en flink, en vandaag door de hand van een schurk vermoord!" prevelde hij en hoofdschuddend voegde hij eraan toe: „Het moet immers waar zijn, omdat u het zegt; maar ik kan nog niet goed in het geval berusten. En misschien is zij bovendien onder vreeselijke pijnen gestorven — ik smeed u, mijnheer, laat mij alles vernemen. Ik ben er op voorbereid, om ook het vreeselijkste van u te hooren."

„Ik wil u graag vertellen, wat ik weet; maar u zult wel toestaan, dat ik het onderweg doe. Iedere minuut, die wij winnen, kan voor het onderzoek van belang zijn."

„Ja, ja. U hebt gelijk — wij zullen gaan. Vergun mij slechts, even in mijn huiskamer vlug een glas wijn te drinken. Ik was toch al vermoeid door de inspanning van de reis en nu heeft de schrik mij zoo aangepakt, dat ik nauwelijks op de been kan blijven. U zult niet lang op mij behoeven te wachten; ik ben dadelijk weer terug."

(Wordt voortgezet)

BIJ DEN VORST VA

Belangstellende onderdanen van den V

De deurwaarder bezig met het „zich geweldadig toegang verschaffen“.

Ieder kent den Vorst van Geleen, doch, helaas, niemand wil hem erkennen, en allermint de Staat der Nederlanden. Mr. Leufkens, de Vorst, wenschte ook geen belasting te betalen, daar dat voor een regeerend vorst niet gebruikelijk is. De fiscus dacht er echter anders over en liet den vorstelijken inboedel verkoopen. Dit ging echter niet zoo eenvoudig als men wel dacht. De paleisdeur bleef gesloten en het bleek, dat ze aan de binnenzijde gebarricadeerd was. De deurwaarder,

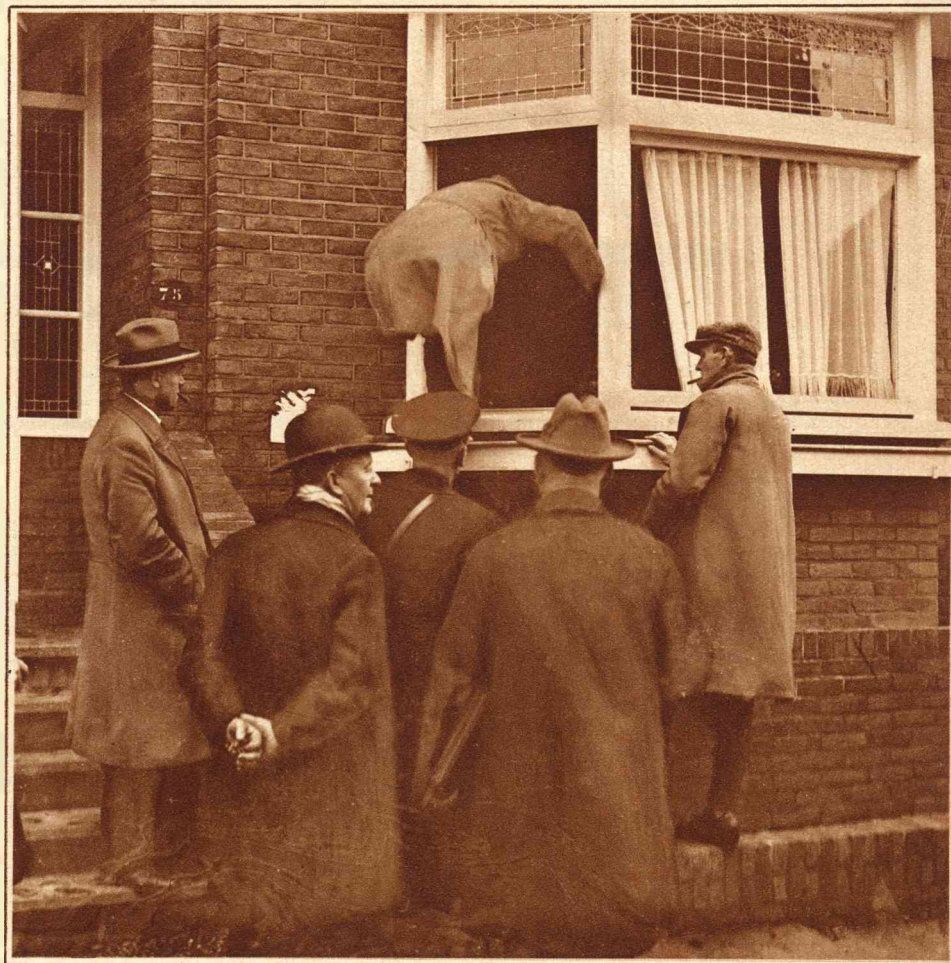
De deurwaarder leest de voorwaarden voor den v

De sterke macht begeeft zich ook naar binnen.

De belastinga ting genomen

VORST VAN GELEEN

Belangstellende onderdanen van den Vorst.

De intocht door het paleisraam.

met den verkoop belast, verschafte zich toen toegang door het stukslaan van een der paleiselijke vensters. De verkoop had niet dat succes wat de fiscus zich voorgesteld had en de meeste vorstelijke meubelen werden dan ook ten behoeve van het Rijk zelf aangekocht en een verhuiswagen zonder koninklijken standaard bracht de goederen naar den Inspecteur der Belastingen te Sittard. Dit was het einde van het drama in het Vorstendom Geleen! De foto's laten U een en ander in beeld zien.

Arder leest de voormaarden voor den verkoop voor.

De belastingambtenaren hebben de vesting genomen en verlaten het paleis.

GOUDDORST

Vrij naar het Engelsch van E. Philips Oppenheim

Als ik die zelf te weten gekomen was," zei ze, "en vroeg of laat zou ik die te weten gekomen zijn, en dan gemerkt had, dat jij ook in het complot gezeten had, dan zou ik nooit meer tegen je gesproken hebben, zoolang ik leefde."

"Dan moet ik er géén spijt van hebben," zeide hij. "Maar ik heb een hekel aan de rol, die je gaat spelen. Ik heb een hekel aan de gedachte, dat ik er bij moet staan, en toezien, en niets zeggen."

"Er is geen reden, waarom je moet toezien," zeide zij. "Waarom ga je niet weg voor een tijdje?"

Hij zweeg enkele oogenblikken, terwijl hij haar gadesloeg. Hij walgde van de gedachte, dat dit bekoorlijke meisje ooit nog in aanraking zou komen met een man als Trent, wiens vertrouwen ze wilde winnen. Neen, hij kon niet weggaan, en haar alleen laten. Hij moest altijd bij de hand blijven. Doch toen hij weer sprak, was zijn toon veranderd.

"Heel goed," zeide hij. "Ik zal probeeren, de zaken zoo te laten, als je wilt — voor het oogenblik. Wil je nu wat nieuws hooren?"

Ze knikte.

"Natuurlijk."

"Het betreft Fred. 't Is buitengewoon toevallig. Hij was aan de Kaap, zooals je weet, op een expertenkantoor, en ze hebben hem nu een positie aangeboden op de Goudkust."

"Op de Goudkust! Wat merkwaardig! Ergens bij....?"

"Het aanbod kwam van de Bekwando-maatschappij."

"Gaat hij er heen?"

"Ja."

Zij was opeens een en al belangstelling.

"O, dat is buitengewoon! Hij zou enkele inlichtingen voor me kunnen inwinnen."

Hij knikte.

"Wat er omtrent mr. Scarlett Trent te ontdekken valt, kan hij te weten komen," zeide hij. "Maar, Ernestine, ik zou graag willen, dat je dit begreep. Ik heb niets tegen dien man en hoewel ik een hartgrondigen afkeer van hem heb, vind ik het krankzinnigheid, om hem in eenigerlei opzicht in verband te brengen met den dood van je vader."

"Je kent hem niet. Maar ik ken hem."

"Ik heb je alleen mijn meening gezegd," antwoordde hij. "Het doet er verder niets toe. Ik wil nu de zaak met jouw oogen bekijken. Hij is jouw vijand, en hij zal ook mijn vijand zijn. Als er een zwarte plek in zijn verleden is, daarginds, verlaat je er dan op, dat Fred er van hooren zal."

Zij streek het golvende haar weg van haar voorhoofd. Haar oogen schitterden en er was een donkere blos op haar wangen.

"Het is een prachtige meevaller," zei ze. "Je zult nog vandaag aan Fred schrijven, nietwaar? Maar je moet hem in geen enkel opzicht bevooroordeelen. Schrijf, alsof het belang, dat je er bij hebt, alleen nieuwsgierigheid was. Het is de waarheid, die ik te weten wil komen, anders niet. Als de man onschuldig is, dan wensch ik hem geen kwaad toe. Alleen, ik geloof, dat hij wel schuldig is."

Er werd aan de deur geklopt. Zij keerden zich beiden om. Het meisje diende een bezoeker aan, die haar op den voet volgde.

"Mr. Scarlett Trent."

XXI

Ernestine was een beminnelijke gastvrouw. Zij hield van eigenaardige situaties, en haar tact was grenzenloos. Binnen enkele minuten zat Trent in een gemakkelijken en stevigen stoel, met een klein, rond tafeltje naast zich, thee te drinken en cake te eten, en al was hij misschien niet geheel op zijn gemak, dan ontbrak er toch niet veel aan. Tegenover hem zat Davenant, die vurig verlangde om er tusschen uit te gaan, maar niettemin genoodzaakt was, om aardig te zijn en ook wel bezielde was van een zekere nieuwsgierigheid, om Ernestine's methode gade te slaan, hoe weinig deze dan ook naar zijn smaak was. En Ernestine zelf praatte al maar door en schiep een atmosfeer, die een vreemde bekoring had voor den man, die tot den middelbaren leeftijd gekomen was, zonder te weten, wat een tehuis was. Davenant bestudeerde hem en werd nadenkend. Hij nam die breede trekken, de ijzeren kaken, die oogen — flikkerend als staal — goed op, en zijn peinzende ging over in ongerustheid. Wat zou er gebeuren, als zij haar plan ten uitvoer bracht, hem uit zijn tent lokte, en hem dan misschien in het verderf stortte? Te eeniger tijd zou haar verontwaardiging opvlammen, dan zou zij hem alles vertellen, dan zouden zij tegenover elkander staan — hij beleedigd, en zij hem tartend — in een andere omgeving, ver van de beschermende nabijheid van haar tante, wier kamers aan de hare grensden. Terwijl hij daar zat, kreeg Davenant een afschuwelijk visioen. Hij zag de oogen van dien man vuur schieten, en de spieren van zijn gelaat verwrongen — hij zag Ernestine terugdeinzen, bleek van schrik, en den man haar achtervolgen....

"Cecil, ben je niet goed?" hoorde hij Ernestine opeens vragen. "Je ziet er beslist bleek uit."

Hij vermande zich. Het was een heel wezenlijke droom voor hem geweest.

"Ik verga van de hoofdpijn," zeide hij glimlachend. "Tusschen haakjes, ik moet weg."

"Als je ooit zoo iets deed als werken," merkte zij op, "dan zou ik zeggen, dat je je overwerkt had. Maar nu geloof ik, dat je te laat naar bed gegaan bent. Goeden middag. Ik ben blij, dat je hier was om kennis te maken met mr. Trent. Mr. Davenant is mijn neef, ziet u," ging zij voort, terwijl zij zich tot mr. Trent wendde; "en hij is bijna de eenige van mijn familie, die me niet totaal den rug heeft toegekeerd."

Davenant nam met een zwaar hart afscheid. Hij had een hekel aan de huichelarij, waarmee hij verklaarde, de kennismaking met mr. Scarlett Trent gaarne te zullen voortzetten en hij betreunde de gereede toestemming van dezen laatste, om hem op te zoeken op de club. Hij ging de straat op, terwijl hij de heele zaak hartgrondig verwenschte.

Maar Ernestine was bijzonder voldaan. Zij bracht Trent er toe, om opnieuw over Afrika te spreken en hij verdiepte zich in dat onderwerp zonder voorbehoud. Hij vertelde haar geschiedenissen en ervaringen met een zekere beschrijvende en schilderachtige kracht, waaruit bleek dat hij over een verbeeldingskracht en uitdrukkingsvermogen beschikte, die zij nauwelijks bij hem vermoed had. Zij had de ongewone gave, om al degenen, met wie zij in aanraking kwam, op hun voordeelst te laten uitkomen. Trent voelde dat hij haar belangstelling gaande maakte en kreeg vertrouwen in zichzelf.

Al dien tijd maakte zij zoo iets als een maatschappelijke schatting van hem. Hij was in geenendeel onmogelijk. Integendeel, er was geen reden, waarom hij geen succes zou worden. Dat hij belang in haar stelde was al duidelijk, maar dat was haar bedoeling ook. Haar taak begon haar bijna gemakkelijk te lijken, terwijl zij daar zat en naar hem ilusterde.

Dan deed hij haar opeens bijna schrikken. Kalm en zonder eenige waarschuwing bracht hij het gesprek over op een onderwerp dat vol moeilijkheden voor haar was. Bij zijn eerste woorden verdween de kleur van haar wangen.

"Ik heb tamelijk geluk gehad, sinds ik terugkwam. De zaken zijn me een stukje meegeloopen, en de eenige teleurstelling, die ik — noemenswaard — gehad heb stond in verband met iets, dat totaal niets met geld te maken had. Ik heb moeite gedaan om de dochter van dien ouden compagnon van me te vinden — ik heb u verteld van haar — en ik kan haar niet vinden."

Zij verschoof haar stoel een weinig. Het was niet noodig, om belangstelling voor te wenden in wat hij daar zeide. Zij luisterde met gespannen aandacht naar ieder woord.

"Monty was in zekeren zin een goede, oude kerel," zei hij peinzend, "en ik had zoo een idee, dat zijn dochter zoo ongeveer zou blijken te zijn als de man zelf en in den grond van zijn hart was Monty een beste man. Ik wist niet, wie ze was, of hoe ze heette, — Monty was altijd buitengewoon gesloten — maar ik had het adres van een advocatenkantoor, waar men alles van haar wist. Ik ging daar

Concours hippiques.

gisteren heen, en sprak 'n ouden kerel, die me allerlei vragen en nog eens vragen stelde, tot ik niet meer wist, of ik op mijn hoofd of op mijn beenen stond en op het eind zei hij, dat ik vanmiddag maar eens terug moest komen voor haar adres. Ik zei hem natuurlijk, dat Monty arm gestorven was en dat hij geen aandeel in onze concessie had, om over te beschikken; maar ik had zulke goede zaken gemaakt, dat ik dacht, dat ik haar graag een kleinigheidje zou toestoppen — d.w.z.: ik wou 10.000 pond Bekwando-aandeelen voor haar opzij leggen. Ik ging vanmiddag weer naar dat kantoor toe, en wilt u nu wel gelooven, juffrouw Wendermott, de jongedame weigerde, om iets met me te doen te hebben — ze wilde me niet laten weten, wie ze was, zoodat ik naar haar toe had kunnen gaan, om er op een vriendschappelijke manier met haar over te praten. Ze had geen geld noodig, en ze hoefde ook niets over haar vader te hooren."

"U moet wel teleurgesteld geweest zijn."

"Dat was ik zeker," antwoordde hij. "Ik was heel aardig van Monty gaan denken, hoewel hij nogal losjes was, en ik had een soort gril, dat ik zijn dochter eens zou zien."

Zij nam een waaier op, als om den donkeren bos op haar wangen te verbergen. Zouden de oogen van dien man dan nooit ophouden, haar te onderwerpen? Kon het zijn, dat hij iets vermoedde? O, dat was onmogelijk!

"Waarom hebt u nooit eerder geprobeerd, om haar te vinden?" vroeg zij.

"Dat is een heel natuurlijke vraag," gaf hij toe. "Nu, in de eerste plaats kreeg ik pas een paar dagen geleden een brief in handen, dien Monty geschreven had, waarop het adres van die advocaten; en in de tweede plaats is de Bekwando-Land- en Mijnbouw-maatschappij nog maar pas op pooten gezet, en ziet u, dat gaf me het gevoel, dat ik graag een duwtje zou willen geven aan wie dan ook van de familie van den armen ouden Monty, als ik die vinden kon. Ik ben van plan, om het onderzoek zelf voort te zetten, om op de een of andere manier te weten te komen, wie die jongedame is."

"Wie waren de advocaten?"

"Cuthbert & Zoon."

"Dat zijn heel fatsoenlijke mensen," zei ze. "Ik ken mr. Cuthbert, en ze staan bijzonder hoog aangeschreven. Als mr. Cuthbert u gezegd heeft dat de jonge dame voor u onbekend wenscht te blijven, dan ben ik er van overtuigd, dat u hem kunt gelooven."

"O, dat is in orde," zei Trent, "maar er is iets in, wat ik niet begrijp. Het meisje kan laag en kleinzielig genoeg zijn, om niets met mij te doen te willen hebben, omdat haar vader slecht had opgepast, en zij nu niet aan hem herinnerd wil worden, maar kunt u zich — juist om die reden — dan nog voorstellen, dat ze feitelijk een groote som geld afwijst? Ik heb Cuthbert er alles van verteld. Er lag 10.000 pond aandeelen op haar te wachten, en ze hoefde zich nergens druk om te maken. Kunt u dat begrijpen?"

"Het lijkt heel vreemd," zei zij. "Misschien maakt het meisje er bezwaar tegen, om zich geld te laten geven. Het is een groote som, om die als een geschenk aan te nemen van een vreemde."

"Als het zoo'n meisje is," zei hij beslist, "dan zou ze tenminste den man willen zien en spreken, die haar vader had zien sterven. Neen, er zit wat anders achter, en ik geloof, dat ik moet trachten, haar te vinden. Geloof u ook niet?"

Zij aarzelde.

"Ik ben bang, dat ik u geen raad kan geven," zei zij. "Alleen, als ze zich zooveel moeite geeft, om onbekend te blijven, dan zou ik misschien... nu, ik geloof, als ik u was — dat ik dan maar aan zou nemen, dat ze er een goede reden voor heeft."

"Ik kan geen enkele goede reden daarvoor zien," zeide hij. "Neen, er zit een geheim achter en het komt mij voor, dat het maar het beste zou zijn, als het opgehelderd was. Bij gelegenheid zal ik u er wel eens meer van vertellen."

Klaarblijkelijk was Ernestine dit onderwerp moe, want zij stapte er plotseling van af. Zij bracht het gesprek nu op andere dingen. Toen hij ten laatste op de klok keek, schrok hij ervan, toen hij zag, hoe lang hij gebleven was.

"Ik hoop, dat u zich zult herinneren, juffrouw Wendermott, dat dit het eerste middagbezoek is, dat ik ooit heb afgelegd," zeide hij. "Ik heb er geen idee van, hoe lang ik had moeten blijven, maar zeker geen twee uur."

"De tijd is snel voorbijgegaan," zei ze, hem

Herfstweer!

glimlachend aanziende, zoodat zijn oogenblikkelijke verlegenheid verdween. "Ik heb heel veel belang gesteld in de geschiedenis van uw verleden, mr. Trent, maar wilt u wel gelooven dat ik evenveel — ja, nog méér — belang stel in uw toekomst?"

"Zeg me wat u bedoelt," vroeg hij.

"U hebt nog zooveel vóór u, zooveel mogelijkheden. Er is zooveel, dat u nog kunt winnen, zooveel, dat u misschien niet kunt bereiken."

Hij keek verbaasd.

"Ik heb een hoop geld," zeide hij. "Dat is alles. Ik heb geen vrienden en ook geen noemenswaardige ontwikkeling. Ik zie werkelijk niet in, waarin die mogelijkheden zouden kunnen bestaan."

"U hebt geen vrienden en geen ontwikkeling," zei ze zacht, "maar u bent een millionaire. Dat is voldoende. U bent een echte Caesar, met nog onontdekte werelden vóór u."

"Ik wou, dat ik wist wat u bedoelde," zei hij aarzelend.

Zij lachte zachtjes.

"Begrijpt u dan niet, dat u in de mode bent?" zei ze. "Het vorig jaar waren het Indische vorsten. Vóór-vorig jaar waren het tooneelspelers. En dit jaar zijn het millionnaires. U hebt uzelf maar aan te melden en u kunt de plaats in de maatschappij innemen, die u zelf verkiest. U bent gekomen op het gunstigste oogenblik. Ik kan u verzekeren, dat u — vóór er nog vele maanden voorbijgegaan zijn — méér mensen zult kennen, dan waarmee u ooit tevoren in uw leven gesproken hebt. Mannen, wier namen als zooveel bekende klanken voor u geweest zijn, — niets méér dan dat — zullen u „oude jongen" noemen, en u paarden willen verkoopen. En vrouwen, die de vorige week u door haar lorgnet opnamen, alsof u een wezen uit een onbekende wereld was, zullen haar liefsten glimlach voor u over hebben. O, het is wel gelukkig dat ik u een beetje daarop voorbereiden kan, of u

zou geheel en al door den storm zijn meegesleept."

Hij was niet in het minst van zijn stuk gebracht. Hij zag haar aan, terwijl hij grimmig zijn lippen oopenperste.

"Ik zou u dit willen vragen," zeide hij. "Wat zou ik er beter van worden? Wat heb ik aan vrienden, die zich alleen om mij heen verdringen, omdat ik rijk ben? Zou ik niet beter af zijn, als ik niets met hen had uit te staan en mijn eigen leven leidde, en me op mijn eigen manier amuseerde?"

Zij haalde haar schouders op.

"Deze menschen, waarover ik sprak, zijn meester van de situatie," zeide zij. "U kunt niet alléén van uw geld genieten. U wilt toch paardrijden en jagen en al dergelijke genoegens meer. U moet met hen meedoen, of u kunt niets genieten."

De woorden van Monty klonken hem weer in de ooren. Per slot van rekening konden genoegens gekocht worden... maar geluk!

"En u," zeide hij, "vindt u ook, dat die dingen, die u daar opgenoemd hebt, de meest begeerenswaardige dingen in dit leven zijn?"

Haar manier van doen werd ietwat gereserveerd.

"Ja," antwoordde zij eenvoudig.

"Men heeft mij verteld," zeide hij, "dat u al deze dingen opgegeven hebt, om op uw eigen manier te leven — dat u verkozen hebt om te werken. U hebt rijke familie — u zou zelf rijk kunnen zijn."

Zij zag hem vast in het gelaat.

"U vergist u," zeide zij, "ik heb geen geld. Ik heb niet uit eigen vrije keuze een beroep gekozen, maar alleen omdat ik arm ben."

"Ah!"

Dat eene woord klonk haar min of meer geheimzinnig. Was het niet zoo beslist onwaarschijnlijk geweest, dan zou ze zijn gaan twifelen, of hij inderdaad haar geheim kende. Zij zette die gedachte van zich af. Het was onmogelijk.

"Maar u behoort althans tot deze lui," zeide hij.

"Ja," antwoordde zij, "ik ben een van de arme meisjes uit die kringen."

"En u zou graag een van de rijke meisjes zijn," ging hij voort, "u zou graag op voet van gelijkheid met hen komen te staan. Dat is het, wat u verwacht van het leven."

Zij lachte vroolijk.

"Natuurlijk doe ik dat!" zeide zij. "U moet niet denken, dat ik anders ben dan andere meisjes, in dat opzicht, omdat ik meer onafhankelijk ben,"

Hij stond op, en reikte haar de hand.

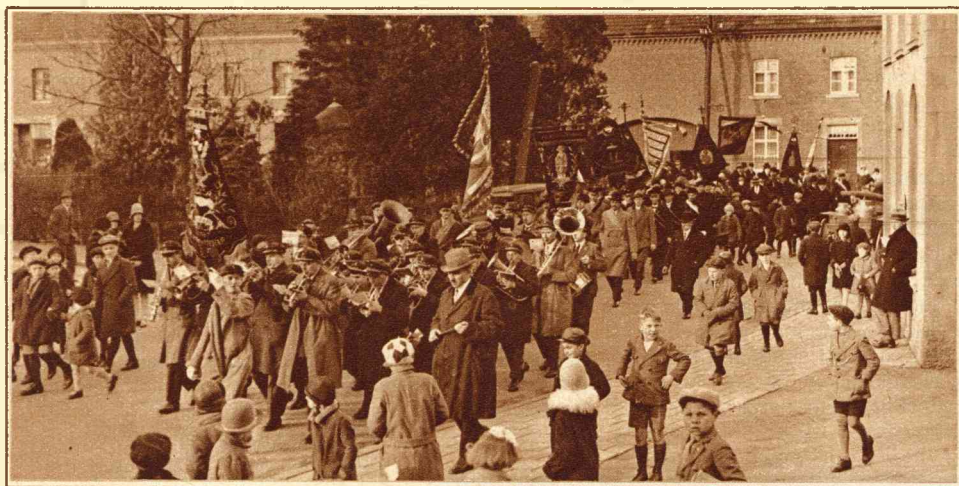
"Ik ben u bijzonder dankbaar, dat ik eens bij u heb mogen komen," zeide hij. "Mag ik..."

"U mag komen, zoo dikwijls als u wilt," zei ze kalm.

XXII

Mr. Scarlett Trent, de goudkoning, is Donderdag i.l. aan boord van de *Dunottar Castle* naar Afrika vertrokken, om een kort bezoek te brengen aan zijn prachtige bezittingen daar, alvorens de groote *Bekwando-mijnbouw-maatschappij* aan het publiek wordt voorgesteld. Mr. Trent is reeds millionaire, en zou hij er in slagen om de maatschappij op de basis, als in het prospectus vermeld, op dreef te helpen, dan zal hij een multi-millonnair zijn en zeker een van de rijkste Engelschen. Gedurende zijn afwezigheid zullen de werklui dag en nacht blijven werken aan zijn prachtig huis in Park Lane, dat hij bij zijn terugkomst gereed hoopt te vinden om te betrekken. De lange lijst van mr. Trent's financiële successen is te welbekend, om die hier nog te laten volgen, maar wie zal rijkdom misgunnen aan een man, die in staat is, om het geld op zulk een vorstelijke wijze uit te geven? Wij wenschen mr. Trent een voorspoedige reis, en een behouden terugkomst."

(Wordt voortgezet.)

De afdeeling Brunssum van den Ned. R.K. Mijnerwerkersbond vierde Zondag haar twaalf en een halfjarig bestaan. Na de plechtige Hoogmis werden de feestelingen in feestelijken optocht naar Unitas gebracht. Met de muziek voorop naar de zaal.

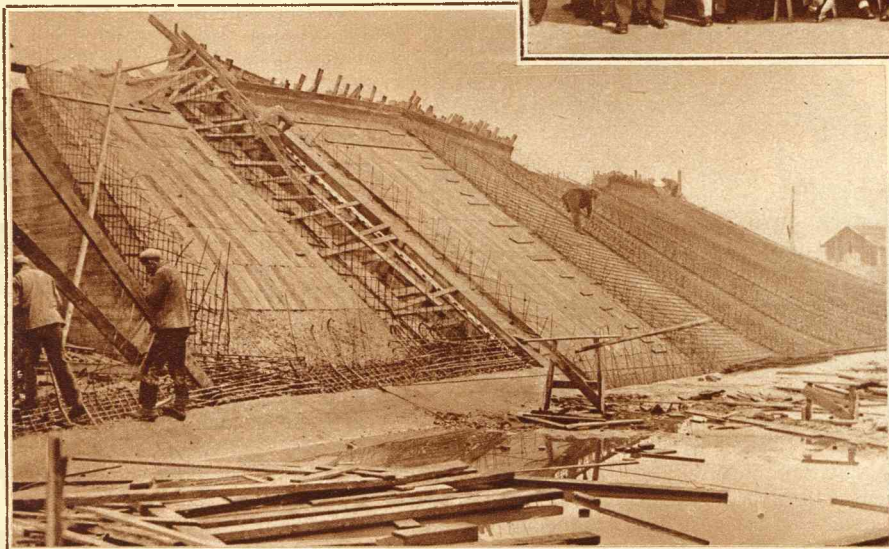

Kijkje op de drukte.

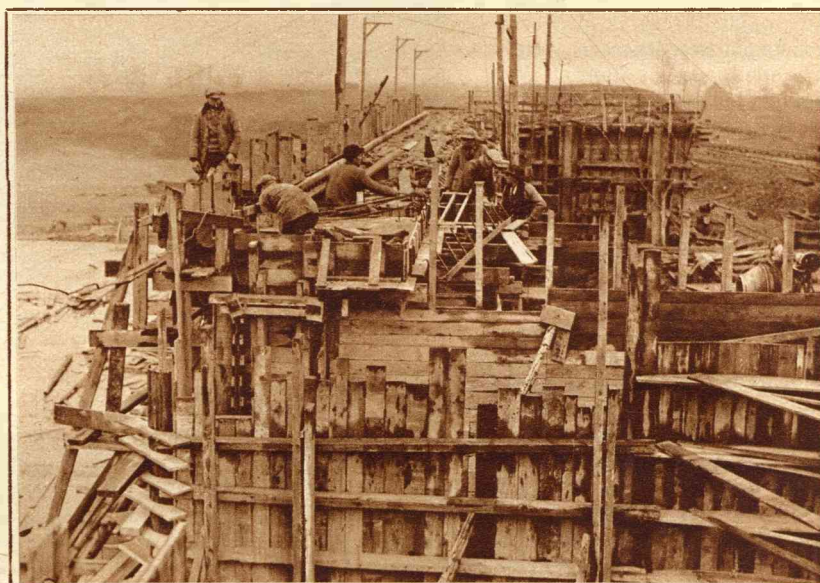
Limburgsch Foto-nieuws

De zusterverenigingen uit den omtrek waren allen present op de receptie van de jarigen. Wij maakten deze foto van Brunssums be stuurderen, met de deputaties der afdeelingen, die hunne vaandels medebrachten.

De werkzaamheden aan de nieuwe sluis te Roosteren zijn in het laatste stadium gekomen. Als de winter niet al te streng wordt, zal het werk binnen enkele maanden gereed zijn. Bewapening van het talud voor het ontvangbed.

Kijkje op het werk.

De kolentip te Maasbracht was in volle werking te zien, wat een interessant gezicht is. Wagons kolen van 20 ton worden als 'n veertje opgetild en in hun geheel leeggestort. Het kippen van den wagon.

Kijkje op het leegstorten van den wagon in het schip.

Sport van Zondag

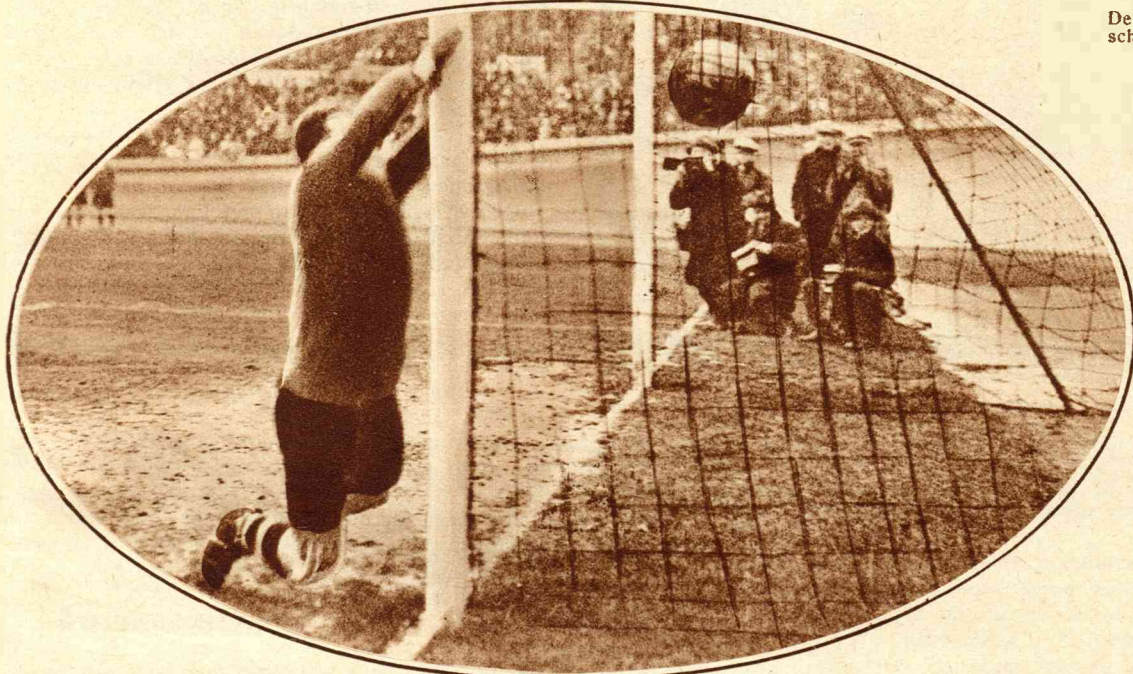
HOLLAND—BELGIË

Na een serie minder gunstige resultaten van onze vertegenwoordigende voetbelploeg kan eindelijk weer eens een overwinning worden genoteerd. Een verdiende overwinning zelfs en één die mogelijk een gunstiger periode voor ons voetbal inluidt.

Daar was weer het oude vuur, dat ons zoo vaak, zelfs in wedstrijden waarin de tegenstanders van veel betere kwaliteit waren, tot de overwinning heeft geleid. Oranje Leeuwen tegen Roode Duivels, Oranje Leeuwen, die geen regen of wind voelden maar speelden als in de beste dagen van ons voetbal. De N.V.B. jubileerde en moest een geschenk

De Nederlandsche voetbelploeg, welke Zondag met 1-0 van het Belgische elftal won. V.l.n.r. Tap, Breitner, Bakhuijs, v. d. Heijden, Landaal, v. d. Wildt, v. Kol, v. d. Broek, Kools, v. d. Meulen, Vermeten.

Het eenige doelpunt in den wedstrijd Holland-België. Debie tracht zonder succes het van grooten afstand geloste schot van Bakhuijs te keer. De bal verdwijnt in het Belgische net.

hebben. Dat kon niet mooier dan in den vorm van een overwinning op de aloude tegenstanders. De spelers van het Nederlandsche Elftal zorgden voor het fraaiste aandenken uit heel de collectie.

Men zal zich misschien eenigszins verwonderd afvragen, hoe met ongeveer hetzelfde spelersmateriaal ineens zoo'n gunstigen ommekeer plaats heeft kunnen hebben. Is die overwinning niet allereerst aan een gelukkige omstandigheid te wijten, denkt men onwillekeurig. Wij antwoorden hierop onmiddellijk neen!

Het doelpunt, dat Bakhuijs reeds drie minuten na den aanvang maakte, was weliswaar min of meer gelukkig en het feit dat Raymond Braine, de beste Belgische voetballer, in den aanval der tegenstanders ontbrak, stelde onze verdediging niet voor al te lastige problemen, maar toch, de overwinning was volkomen verdiend en het eenige doelpunt verschil is een zeer bescheiden belooning

voor de meerderheid der oranjemannen in 't veld.

In dit team sprankte al direct iets van het oude vuur, dat naarmate de strijd verliep, meer en meer aanwakkerde en zijn hoogtepunt bereikte in de tweede helft. Toen kon ondanks den sterken tegenwind elk oogenblik een tweede doelpunt worden verwacht, dat echter door uitstekend werk van den veteraan Debie werd voorkomen. Hier speelde de bijzonder gevaarlijke Bakhuijs naast den uiterst handigen Tap, die keer

Rond den wedstrijd Holland-België. Bakhuijs, de fabrikant van het eenige doelpunt, legt de laatste hand aan zijn voetbaltoilet.

Het Belgische team. V.l.n.r.: Debie, Bastin, Michiels, Hooydonckx, Lavigne, v. Poucke, Voorhoof, Moeschal, v. Halme, v. Averbeke, Pierre Braine.

is, kon men Zondag het best in de ploeg onze tegenstanders waarnemen. Daar ontbrak de jongste Braine en met hem vrijwel alle gevaar. Voorhoof, Moeschal en Pierre Braine (de laatste wordt als aanvaller wel een tikje te langzaam) mogen goede voorspelers zijn, wanneer zij in hun midden niet een man als Raymond Braine hebben, die de ballen voor hen vrijmaakt, is het met hen al evenzeer slecht gesteld als dit bij verreweg het meerendeel van onze voorwaartsen het geval is.

Maar wie dan leeft, wie dan zorgt. We hebben nu de Belgen geslagen en als straks de twee jaarlijksche ontmoetingen tegen de Roode Duivels weer op het programma komen, behoeven we onszelf niet bij voorbaat reeds uit te schakelen.

We tellen weer mee....

VROUWENLEVEN

WE MOETEN ZELF KIEZEN

Het is een goed ding van de nieuwe mode, dat ze zoo veel verscheidenheid biedt. We hebben een tijd gehad, dat we allemaal dezelfde gladde jurken droegen, allemaal dezelfde gladde mantels en allemaal dezelfde gladde dopjes, die haar en ooren en voorhoofd totaal wegmoffelden. Grootmoeder en kleindochter boden — van achteren of op 'n afstand gezien tenminste! — ongeveer een en denzelfden aanblik, 'n omstandigheid, die mede te danken was aan oma's vermageringskuren.

Japon van parelgrijs crêpe de chine, versierd met open naaisels

Nu is het volstrekt niet noodig, dat 'n vrouw van over de veertig er dadelijk uitziet als 'n oude tante zooals in vroegere jaren het geval was. Ook de vrouw, die de veertig reeds is gepasseerd, kan er zeer zeker nog aantrekkelijk uitzien, maar zij maakt zich min of meer bespottelijk, wanneer zij zich dan nog wil kleeden als 'n bakvischje.

De nieuwe mode maakt het haar gemakkelijk, want zij geeft werkelijk aan eenieder haar deel. Daar is de korte taille met de wijde langere rokken, een mode, zeer geschikt voor slanke tengere figuurtjes. Voor zwaardere figuren en vooral voor kleine dikkertjes is die nieuwe lijn echter funest. Doch er is voor haar immers ook gezorgd. Zijn daar niet de gladde prinsesselijnen, welke het figuur langer en slanker doen lijken en waarbij de laag aangebrachte strooken aan het geheel een sierlijke losheid geven?

Bij het mantelcostuum wordt nu weer vaak de blouse in den rok gedragen. Ook dit is iets, wat alleen voor slanke figuren kan worden aanvaard. Maar vooral voor de anderen zijn er nog tal van blouses en casques, welke, evenals vroeger, ook nu nog over den rok gedragen worden. De groote kunst

VOOR DEN WINTER — Practisch wintercostuum van donkergroen velours de laine. Kort manteltje gegarneerd met grijs astrakan. Vest van grijze wollen stof met groene knopen. Blouse van witte toile de soie. Elegante wintermantel, zonder sluiting, gedacht in beige laken. Rijk met stiksels gegarneerd. Opstaande kraag en mouwgarneering van donkerbruin bont. Origineel model van donkerrood velours de laine, gegarneerd met biezen en plooiën. Groote opstaande kraag en manchetten van licht beige bont.

is, uit de verschillende nieuwe modellen datgene te kiezen, wat overeenkomt met onzen eigen smaak en persoonlijkheid.

Daar is, bijvoorbeeld, de rok, die van achteren 'n eind langer is dan van voren. We hebben dit altijd erg leelijk gevonden — maar onze smaak verandert met de mode en velen onzer dwepen nu misschien met wat ze eens verwierpen. Is dat echter niet het geval, vinden we die verlenging naar achteren nog steeds leelijk, of zijn we van oordeel, dat de lijn van ons figuur erdoor verliest, waarom zouden we dan toegeven aan zulk een voorbijgaanden modegril? Er zijn immers genoeg mooie toiletten, niet te lang en niet te kort, rondom!

Daar zijn de hyper-moderne avondtoiletten met sleep. En de vrees wordt reeds geopperd: „Als de sleep nu maar geen algemeene mode wordt, ook voor den dag!”

Maar we zijn er zelf toch ook nog! We behoeven toch de lastige onhygiënische en dure mode van 'n sleep niet te aanvaarden, wanneer wij dat niet willen! Het zou dwaasheid zijn, per se ouderwetsch te willen blijven. We stellen er allen, meer of minder, prijs op goed gekleed te gaan, en voor ons zelve en voor man en kinderen of andere familieleden. Maar dat behoeft volstrekt niet in te sluiten, dat we met alle modes meegaan.

De best gekleede vrouw is zij, die in groote lijnen de mode volgt, maar die van allerlei nieuwigheden slechts datgene aanvaardt, wat geschikt is voor haar eigen persoontje, voor haar eigen behoeften en — voor haar eigen beurs.

Want ook de vrouw, die gekleed gaat boven haar stand, gaat uit den toon. En de groote kunst is, er gedistingeerd uit te zien, dit wil zeggen: elegant zonder op te vallen. Een effect dat door 'n vrouw van smaak ook met weinig middelen kan worden verkregen.

En nu onze afbeeldingen. De eerste vertoont ons een elegant en zeer flatteerend fluweelen hoedje, ontworpen door het modehuis Lerris.

Een sierlijk toilet van parelgrijs crêpe de chine, ontworpen door het modehuis Jenny, geeft onze tweede afbeelding. Dit japonnetje is tot aan de knieën, waar het in plooiën uitvalt, vrijwel recht gehouden. Taille en mouwen zijn versierd met a-jour gewerkte randen, die aan het geheel iets fijns geven.

PAULA DEROSE.

Elegant fluweelen hoedje.

'N ZELFGEMAAKTE CORSAGE OF BLOEMGARNEERING

Een stijl-bouquetje, hetwelk we als garneering op een zijden jurkje kunnen maken.

Daarnaast een trosje bloemen of kersen als corsage op een mantelkraag.

We kunnen ze op twee manieren maken, ten eerste zooals de onderste figuren aangeven.

Om een potlood winden we smal lint, in 't midden 't dikst, we steken vervolgens een eind smal lint door een lange handwerk- of stopnaald en schuiven nu het rolletje voorzichtig van het potlood, zoodat het in elkaar blijft, en steken met lint en stopnaald net zoo lang door het gat, dat het eerst gemaakte ruwe bolletje met netjes naast elkaar liggende reepjes lint bedekt is.

Bij den laatsten toer rijgt men een groote gouden of gele kraal aan het lint en steekt dan de naald binnendoor terug (zie fig. 3).

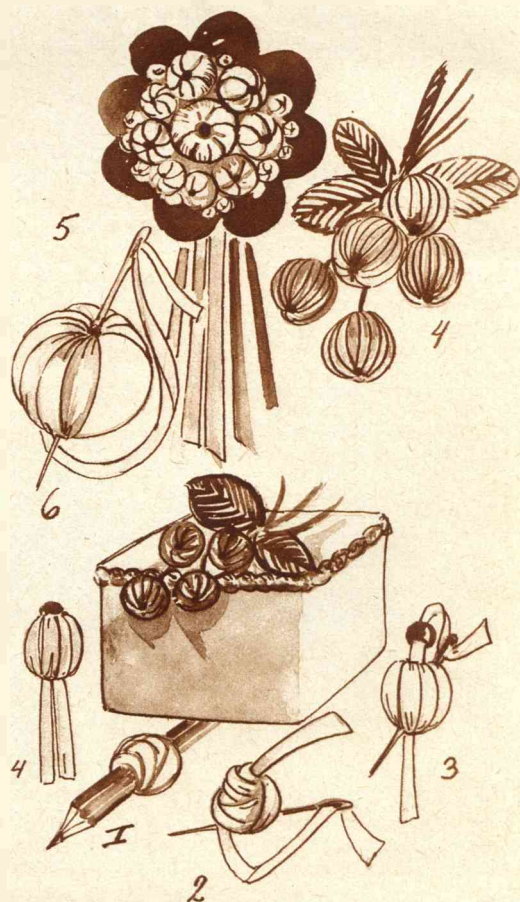
De twee uiteinden van het lint, welke nu van onderen zitten, laten we zoolang hangen. We maken eenige van die knoppen in verschillende grootte, b.v. van rose, licht groen en lila (oranje, groen en lila) (bruin en beige) (licht blauw en lichtgrijs).

De verschillende knoppen binden we stevig te zamen en knippen de uiteinden af. Ook kunnen we de uiteinden van lint om dun laiton of ijzerdraad winden, zoodat ze steeltjes vormen.

De knoppen kunnen ook gehecht worden op een rond geknipt stukje stof, en we maken de blaadjes rondom dan van vilt of uit 'n ouden glacéhandschoen, de uiteinden van het lint kunnen dan afhangen (zie fig. 5). Het toefje kan gebruikt worden als garneering op cachet, bonbondoo's, handwerkdoos, brievendoo's, enz.

Als we b.v. een doos (een bestaande kartonnen doos) met groene stof overtrekken, dan staan de bolletjes allerliefst, gemaakt van goudlint en we kunnen de doos dan met goudgalon afwerken.

De tweede manier wordt op de tekening aangegeven, daar wordt ongeveer hetzelfde bolletje gewerkt van raffia om een groote houten kraal. De blaadjes kunnen gewerkt worden met een langen steek, de nerf in 't midden, met raffia of raffia-gaas. De buitenkanten omgewerkt en dan uitgeknipt.

ZIJT GIJ REEDS IN HET BEZIT VAN ONS EXTRA KERSTNUMMER?

Dit prachtwerk, 56 bladz. groot, bevat een schat van boeiende verhalen en uiterst interessante artikelen, alles met een keur van schitterende foto's of tekeningen van onze medewerkers Felix Timmermans en Herman Moerkerk verlucht. Een serie buitengewoon fraaie kleurplaten, waard om ingelijst te worden, siert den inhoud, terwijl bovendien 'n prachtige vierbladige wandkalender als extra-premie wordt toegevoegd.

Dit alles voor den zeer geringen prijs van

80 CENT

De voorraad is beperkt, bestel dus zoo spoedig mogelijk een exemplaar aan onze bezorgers of agentschappen of haal het af van ons Hoofdkantoor.

**NIEUWE KLEURSCHA-
KEERINGEN IN UW
HUIS met KERSTMIS**

Vitrages overtrekken
en Kleedjes
MOET gij verven met

Tintex 35ct
per pakje

Een aanhouder
wint....!

Geregeld
Adverteeren
is....
winnen!

UIT ONDERVINDING

Zij: „En, mannetje, zul je de bloemen, zoo lang ik weg ben, geregeld begieten?”

Hij: „Heb geen zorgen daarvoor, vrouw. Ik weet wat dorst is.”

ONGEKENDE WEELDE

„Wat is ongekende weelde, pa?”

„De weelde, die je weghoudt voor de belasting, jongen.”

VERLOREN GELOOF

Jan: „Geloof jij in dromen?”

Piet: „Vroeger wel, maar sinds ik er met één ben getrouwd.... niet meer!”

*Ruwe
schrale
huid
en springende lippen*
PUROL
In doozen van 30-60 en 90 ct. Tube 80 ct. Bij Apoth. en Drogisten

**MIJNHARDT'S
HOEST-
tabletten** Per Doos
30 cent

DE PIJN

„Jansen z'n houten been deed hem gisteravond verschrikkelijk pijn.”

„Hoe kwam dat?”

„Z'n vrouw sloeg 'm er mee!”

DE GROOTE KERKEN VAN EUROPA.

De St. Pieterskerk te Rome kan 54000 menschen bevatten; de Dom te Milaan 37000; de St. Paulskerk te Londen 25000; de St. Sophia-kerk, thans een moskee, te Konstantinopel 23000; de Notre-Dame te Parijs 21000; de Dom te Pisa 13000 en de St. Marco te Venetië 7000.

Kleine Karel: „U waart gisteravond zeker op de jacht, oom?”

Oom: „Hoe bedoel je dat, Karel?”

Karel: „Moe heeft aan pa verteld, dat ze u op straat gezien had, en dat u flink aangeschoten was!”

Gast tot kroeghouder): „Maar kerel, waarom drink je zoo, nu de zaken zoo slecht gaan?”

Kroeghouder: „Och, dan zie ik ten minste de enkelen, die nog komen, dubbel.”

VAN DE SCHOOL.

Leeraar (die met de klas de „Jungfrau von Orleans” leest): „Wat bedoelt Johanna, wanneer ze zegt: „Das Schlachtross steigt?”

Maurits: „Ze bedoelt, dat het paardevleesch duur wordt!”

Tandaanslag

en niets anders is de oorzaak
van doffe verkleurde tanden.

ER gaat de grootste charme uit van een mooie mond en blinkende paarlwitte tanden, waardoor Uw glimlach aantrekkelijk wordt.

Hoe goed gij Uw tanden ook poetst, toch kunnen Uw tanden onaantrekkelijk zijn. Men heeft onlangs ontdekt, dat in 9 van de 10 gevallen verkleurde tanden bedekt zijn met tandaanslag.

Thans heeft de wetenschap

een tandpasta uitgevonden, die den aanslag kan verwijderen. Eerst wordt deze opgelost, daarna door zacht borstelen verwijderd.

Bestrijdt dien aanslag door deze nieuwe methode. Uw tanden worden weer blinkend wit. Uw glimlach wordt veel aantrekkelijker. Dit alles komt Uwe persoonlijkheid ten goede.

Koopt nog heden een tube

Pepsodent HANDELSMERK
GEDEP.

De Tandpasta die den aanslag verwijderd

Hoe LIKDOORNS en Eeltknobbels verdwijnen in 3 seconden

Een wonderbaarlijke, wetenschappelijke ontdekking maakt een einde aan likdoorns en eeltknobbels. Een druppel doet het werk en verdrijft de pijn in 3 korte seconden. De likdoorn verschrompelt, laat los, zodat U hem gemakkelijk kunt wegnemen. Doktoren vinden het mid-

del miraculeus. Past op voor namaak. Koopt de echte „Gets-it”. Overal verkrijgbaar. Prijs per flacon f 0.90. Imp. N.V. v/h HENRI SANDERS Keizersgr. 52. - A'dam

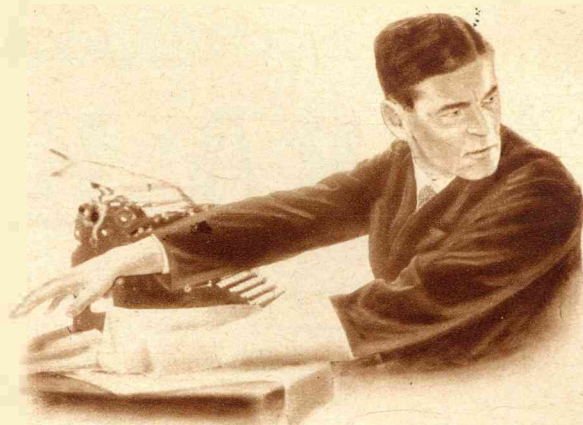
GETS-IT

MIJNHARDT'S
Laxeer
tabletten

TEGEN VERSTOPPING

Bij Apoth. en Drogisten

Waar is dan toch een raam open?

De angst voor tocht is bijna even erg als de verkoudheid zelf. Weest niet bang, neemt liever een paar Wybert-tabletten, dat versterkt de slijmvliezen van de keel en verhoogt hun weerstand tegen temperatuurswisselingen, het verfrischt en doet de onaangename droogte in den mond verdwijnen.

Wybert

Een doos Wybert bevat meer dan 300 tabletten en kost slechts 65 cts.

Uit goed hout gesneden

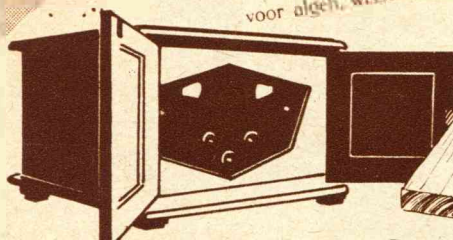
Er zijn bosschen in Slavonië, die het beste eikenhout ter wereld produceeren.

Het is de Nederlandsche Seintoestellen Fabriek, die dit hout gebruikt voor het radiotoestel van wereldvermaardheid: de N.S.F. 4.

Er is schoonheid in de N.S.F. 4 als meubel, in de fraaie kast van uitgelezen Slavonisch eikenhout.

Er is schoonheid, nog méér, in de N.S.F. 4 als weergever van muziek in opperste natuurgetrouwheid.

N S F 4
Voor accu-voeding 1225.-
voor algeel. wisselstroom 325.-

**N.V. NEDERLANDSCHE SEINTOESTELLEN FABRIEK
RADIO HILVERSUM**

Een stap in de goede richting is een bezoek aan de N.S.F.-Agentschappen en aan onze

N.S.F.-Showroom, Kalverstraat 121, Amsterdam
" " Breestraat 26, Leiden
" " Hoogstraat 330, Rotterdam

Het Wiegekind

Moeders nemen voor de roode, gesmette of ontstoken huid van de kleine, uitsluitend het allerbeste, en dat is

PUROL

Doos 30 en 60 ct. Tube 80 ct. Bij apoth. en drog.

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. DE genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBURG

Oosterpark 45, Amsterdam

BERICHT

De Abonnés van „LIMBURG IN BEELD” worden er aan herinnerd, dat zij die hun abonnementsgeld niet op tijd betalen, gedurende den tijd dat zij in gebreke zijn, niet deelen in de voordeelen der Gratis Ongelukken-Verzekering.

Wij raden daarom iederen geabonneerde aan zijn abonnementsgeld stipt op tijd te voldoen. De Directie.

TUBERCULOSE

T.B.C.-Patienten, bespoedigt Uwe genezing door een kuur met **granuline**. Leest wat Dr. J. H. VAN GRAFHORST, arts, schrijft in zijn brochure: „Wenken en raadgevingen bij de behandeling van Tuberculose en Scrofulose” over de gunstige resultaten, daarmee verkregen bij tuberculose en klierziekte. Deze brochure, die o.a. talrijke attesten bevat van geneesheeren en gewezen patienten, wordt U, op aanvraag, in gesloten enveloppe, gratis toegezonden door de Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN GRAFHORST, Scheveningen, Alkmaarschestraat A 9

LIMBURG IN BEELD
Illustratie voor de Provincie Limburg

Kantoor: Boschstr. 110, Maastricht, Tel. 1713. Abonnementsprijs: per week 12 1/2 ct.; per kwartaal f 1.62 1/2 bij vooruitbetaling, per post f 1.75 (voor Ned.-Indië: f 7.- per jaar). Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wenden men zich tot de Administratie van dit blad. -- Al onze abonnees zijn GRATIS VERZEKERD tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 2000.-, f 500.-, f 250.-, f 50.- en f 25.-)